

TIMPUL SENIORILOR

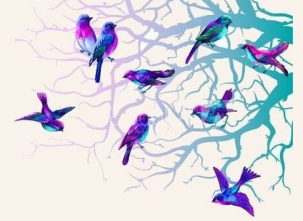
PUBLICAȚIE A UNIVERSITĂȚII VÂRSTEI A TREIA

ANUL V, NR 8/2024

GALAȚI - AUGUST 2024

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Redactor șef
Redactor șef adjunct
Redactor
Redactor
Editorialist
Tehnoredactor

Angela Ribinciuc
Bonica Voinescu
Mioara Ardieleanu
Marin Mihai
Violeta Pușcașu
Ioana Cioroi

ISSN 2810 – 4285 ISSN-L 2810 – 4285

Adresa:
Galați, str. Domnească nr. 47, cod poștal 800008

Contact:
Tel. 0744.701.141
e-mail: angela.ribinciuc@ugal.ro

Tipar executat la:
Galati University Press
gup.ugal.ro

Membrii fondatori

Violeta Pușcașu
Bonica Voinescu
Mioara Ardieleanu
Ioana Cioroi
Marin Mihai

COLABORATORI

Luminița Popescu, Ioana Bută, Doinița Tudorica, Sava Bogasiu, Ion Zimbru,
Gabriel N. Gherbăluță, Ion Avram,
Teodor Parapiru, Cezarina Adamescu, Luminița Potîrniche, Victor Nicușor Dragomir,
Daniela Lăcrămioara Capotă, Silvia Curelaru Ibănescu, Daniela Gumann,
Radu Moțoc, Violeta Ionescu, Corneliu Goldu, Ioan Gh. Tofan, Marin Mihai,
Gabriela Neguțu, David Gabriel Boboc, Aurel Cârlig, Ionel Rusu, Eufrosinia Cojocaru,
Coca Coralia Drăgan, Mioara Spasenie

CUPRINS

Mesaj către cititori

Bonica Voinescu (p. 3)

Editorial

Violeta Pușcașu (p. 5);

Arta de a trăi frumos

Angela Ribinciuc (p. 8);

File de viață

Luminița Popescu (p. 11);

Ioana Bută (p. 12);

Pasiuni

Doinița Tudorica (p. 13);

Pagini culturale

Sava Bogasiu (p. 15);

Ion Zimbru (p. 16);

Gabriel N. Gherbăluță (p. 20);

Ion Avram (24, 26, 27);

Ion Parapiru (p. 29);

Cezarina Adamescu (p. 32);

Luminița Potîrniche (p. 38);

Victor Nicușor Damian (p. 41);

Daniela Lăcrămioara Capotă (p. 44);

Silvia Curelaru Ibănescu (p. 48);

Radu Moțoc (p. 54, 58);

Violeta Ionescu (p. 63);

Corneliu Goldu (p. 65);

Galati, ieri și azi

Ioan Gh. Tofan (p. 67);

Unde fugim de acasă?

Marin Mihai (p. 72, 75, 82);

Mioara Ardieleanu (p. 79);

Din activitățile U3A

Gabriela Neguțu (p. 88);

Creatii

David Gabriel Boboc (p. 97);

Aurel Cârlig (p. 102);

Ionel Rusu (p. 104);

Eufrosinia Cojocaru (p. 105);

Mioara Ardieleanu (p. 108);

Coca Coralia Drăgan (p. 109);

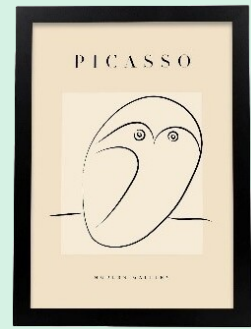
Mioara Spasenie (p. 111).

Foto Copertile 1, 4: Tossy Isofache

În numele libertății absolute de exprimare, autorii răspund în mod direct de conținutul materialelor publicate. Redacția revistei își rezervă dreptul de a selecta materialele trimise pentru a fi publicate și de a exclude textele care fac referiri discriminatorii, nu sunt argumentate, sau nu păstrează o tonalitate decentă, mai ales pentru temele cu iz politic, social și religios.

MESAJ GĂTRE CITITORI

DESPRE OSPITALITATE

Tablou „Ospitalitate”

Bonica Voinescu

„A fi deschis, generos, disponibil, a-l întâmpina pe celălalt cu bunăvoință și respect, a oferi fără să ți se ceară. Ospitalitatea este presupusă în dialectica **darului** (dăruirii), pe care se întemeiază generozitatea și filantropia. Putem vorbi de ospitalitate în sens absolut, necondițional, dar și despre ospitalitatea relativă sau condițională. Etimologic vorbind, ospitalitatea vine din latinescul **hostis**, care desemnează totodată prietenul, **oaspetele**” - PETRU BEJAN¹.

Dragi cititori, doresc să vorbesc despre ospitalitatea gazdelor de pe traseul VIA TRANSILVANICA.

Ca în fiecare an, drumeții de vârstă a treia (D.D.V.3) aleg o porțiune din drumul care unește. Mihai Marin se ocupă de alegerea locațiilor unde ne odihnim după o zi istovitoare, zi în care parcurgem în medie 16-18 km, în unele zile chiar și 26 de km. Dar despre drumuri și peripeții vă ține la curent Marinel în rubrica „UNDE FUGIM DE ACASĂ?”. Ce presupune a fi ospitalier? A fi deschis, generos, disponibil, a-l întâmpina pe celălalt cu bunăvoință și respect, a oferi fără să ți se ceară. Veți spune: ați plătit, era normal să fie atenți cu clienții. Îmi dați voie să vă contrazic? Chiar dacă am plătit, am fost oaspeți, nu clienți, așa cum se întâmplă de multe ori. La **CIUNGUL MARE**, când am ajuns, masa era pusă, un adevărat ospăț cu mâncăruri tradiționale specifice zonei, cu nelipsitul păhărel de țuică la începutul mesei, pentru a mări pofta de mâncare, ca și cum nu eram destul de flămânzi după o noapte în tren. Ați mâncat **balmuș**, un deliciu din unt, smântână, brânză?, roșii din grădină cu gustul care mi-a amintit de copilărie, și multe, multe bucate, sub care masa abia se ținea pe picioare. Gazdele au stat cu noi, semn al respectului pentru oaspeți.

¹ Petru Bejan este profesor universitar doctor, director al Departamentului de Filosofie din cadrul Universității „Al.I.Cuza” și membru al AICA (Asociația Internațională a Criticilor de Artă)

La Pensiunea „Gelu” din Măgureni se ajunge destul de greu pe un drum forestier pe care se perindau camioanele pline cu lemne. Am parcurs un drum de 21 de km până la intrarea în satul Măgureni și încă 4 km, urcuș până la cabană. Faptul că este retrasă te asigură că vei avea parte de un sejur liniștit, departe de zgomotul camioanelor cu lemne. Imaginați-vă că vă întoarceți în timp, într-o locuință cu apă la izvor, fără lumină și cu grup sanitar lângă gard, dar cu cerul plin de stele pe care simțeai că le poți atinge cu mâna, o gazdă mândră că privește din curte la muntele Goleanu, muntele sacru de lângă Sarmizegetusa Regia, locul unde duc drumurile de plai ale dacilor, nelipsitul pahar de țuică, mâncarea caldă (supă cu tăiței de casă) ne-a luat durerea de picioare, paturile comode cu așternuturi țesute de gazdă, dărnicia cu care punea bucatele pe masă, vocea minunată a doamnei, meșter popular, care ne-a fermecat cu cântece din zonă, acompaniată de noi, măcar la refren.

La plecare ne-am întrebat oare cum vor fi următoarele gazde? Și nu am fost dezamăgiți. La Sarmizegetusa Ulpia, ne aștepta o doamnă (45 de ani), care ne-a povestit că a lucrat 25 de ani în Anglia și acest lucru se vedea în rafinamentul clădirilor, camerelor, mâncării. Micul dejun a fost un regal culinar, care pentru mine a culminat cu delicioasele clătite umplute cu dulceță de afine. Povestile despre Anglia, despre industria hotelieră, schimbul de rețete cu gospodinele grupului, gesturile mici, dar atente, au transformat cazarea într-o experiență memorabilă, iar bucuria dialogului a fost autentică.

De fapt, ospitalitatea nu se măsoară în bogăție, ci **în capacitatea de a împărtăși momentele care contează cu adevărat.**

Ar trebui să umplu multe pagini cu povești despre gazde și noi, oaspeții oboșiți, care ne învioram când ajungeam la cazare, la Pensiunea „MIMI”, la Caransebeș, peste tot unde am fost cazați.

Bine spus „Banatu' îi fruncea”, o expresie veche, dar actuală!

Ale existenței valuri

Decalajul între numărului revistei și momentul când scriu editorialul îmi dă întotdeauna o problemă de rezolvat în materie de actualitate a subiectelor. Acum, de exemplu, ar fi mers să scriu despre dezastrul inundațiilor. Sau despre recalcularea pensiilor. Dar cum e abia august pe coperta Timpului Seniorilor, o să scriu despre vremurile *interesante* pe care le trăim oricum, indiferent de calendar.

Cred că ați auzit de urarea „să ai parte de vremuri interesante!”. Aparent sună bine, nu?! În realitate, când cineva îți urează așa ceva, nu te bucura, căci este exact contrariul. Să trăiești vremuri interesante este traducerea expresiei „May you live in interesting times”. Și deși a ajuns la noi pe filiera engleză, urarea aceasta se pare că este, de fapt, un blestem tradițional chinezesc. Un eufemism ironic și rău intenționat, dar la modul subtil, desigur, din moment ce prin vremuri „interesante” se face referire la vremuri pline de tulburare și neprevăzut.

Ori nu vi se pare că noi suntem deja în filmul ăsta de ceva timp? În România zilelor noastre, subiectele de actualitate sunt atât de fascinante și pline de paradoxuri, încât am putea crea o interesantă telenovelă, cu accente de comedie absurdă și dramă economică.

Iată, dacă luăm, de exemplu, bugetul național și deficitul bugetar pe 2024, o să dăm peste o capodoperă ficțională. Nici nu trebuie să fii mare finanțist ca să înțelegi că e groasă cu creșterea acestui deficit de la 5% din PIB, cât era inițial proiectat, la aproape 7 % din PIB cât e acum. Plus că, după cum zice Consiliul fiscal, deficitul ăsta nu stă pe loc și o să ajungă viori la 8% până la sfârșitul anului.

Oricât de profani am fi în materie de chestiuni macroeconomice, tot ar trebui să ne prindem că bugetul public, această colecție de cifre care ne vor afecta impozitele și facturile, este un adevărat un roman SF în care guvernul încearcă să alinieze niște planete bugetare într-o galaxie a austerității. Pe de o parte, oficialii promit investiții în sănătate și educație. Pe de altă parte, realitatea din anumite ministere seamănă cu un episod dintr-un sitcom politic, unde nimeni nu știe exact câți bani sunt în joc sau cine/dacă va primi ceva.

Nu mai vorbim despre scumpiri. Ele au devenit un fel de rutină națională, la fel de (im)previzibile ca traficul pe Valea Prahovei în weekend și căderea primei zăpezi în ianuarie când ne ia pe nepregătite.

Prețurile urcă, guvernul se uită cu o sprânceană ridicată, iar cetățenii își fac calcule la ce să mai renunțe. Noroc că recalcularea a mai ajustat, pe ici pe colo, cât să mai acopere ceva din inflație.

Dar că veni vorba, recalcularea pensiilor a fost și ea un proces comparabil cu rezolvarea unui cub Rubik cu ochii legați. Părea simplu la prima vedere: iei pensia actuală, adaugi ceva aici, mai scoți un pic de dincolo, numeri, aduni și, gata, iese noua sumă! Știți, însă, că nu este așa. Recalcularea pensiilor a fost mai complicată decât orice puzzle inventat vreodată, o odisee birocratică în care fiecare pensionar risca să devină eroul propriei sale aventuri administrative.

Pentru cei tineri, adică încă nepensionari, care nu știu cu ce se mănâncă operațiunea de recalculare să le spunem că întregul proces a fost ghidat din umbră principiul universal al birocrăției românești. Adică nu doar că trebuie să trimiți o cerere (pe hârtie), dar ești obligat să aduni tot felul de documente de care, sincer, nu aveai habar că există. Este un fel de vânătoare de comori, unde „comoara” este o hârtoagă de acum 40 de ani care dovedește că ai lucrat trei luni ca stagiar la un CAP dintr-o comună uitată de lume care între timp s-a desființat. De comună vorbesc, că de CAP nici nu mai zic.

Ceea ce este și mai amuzant la recalcularea pensiilor este că, uneori, pare că aceste calcule s-au făcut folosind formule secrete transmise din generație în generație de funcționari publici misterioși. Rezultatele recalculării sunt adesea la fel de imprevizibile ca vremea în aprilie. Ai așteptat luni întregi un rezultat care să îți lumineze viața, pentru a descoperi că noua pensie este cu 10 lei mai mare. Sau, cu puțin noroc, a ajuns sau chiar a depășit 100 de lei în plus, ceea

ce înseamnă o masă în oraș, dar fără prea multe extravagante, desigur.

Când nu ne ocupăm cu scumpirile, pensiile și tarifele RCA, semnăm acorduri militare de un miliard de dolari cu SUA, pentru că, nu-i așa, nimic nu asigură „pacea și stabilitatea” mai bine decât niște echipamente militare nou-nouțe. Pentru noi, aceste împrumuturi sunt ca pasul lui Armstrong pe lună – unul mic pentru securitatea națională, dar un salt uriaș pentru portofelul colectiv. Plus că aici merge mai bine ca oricând și celebrul vers „ce e scris și pentru noi, bucuroși le-om duce toate, de e pace, de-i război”.

Problema e că în afară de scumpiri și conflicte, mai avem parte și de fenomene meteo. Din acelea extreme. Codurile roșii au fost la modă toată vara și parcă văd că nici toamna nu va fi altfel. Caniculă, furtuni, inundații, cutremure.

Cu această încărcătură de fapte și trăiri, se mai îndoiește cineva că nu trăim vremuri interesante?! În aceste condiții nici nu știu cum să închei, că nici urarea să vă dea Dumnezeu zile plicticoase și existențe plate parcă nu sună bine. Mai degrabă, poate ar merge să vă îndemn să luați niște lecții de surfing, dacă tot se anunță atâtea ploi și furtuni, că valuri, iată, avem deja din destul.

ARTA DE A TRĂI FRUMOS

„Puțini oameni
au puterea să pună în palma altcuiva emoții,
într-o lume plină de măști și suflete goale.
Sunt puține lacrimi sincere pe pământ”.

- Marin Preda -

Pe cine alegem să păstrăm în sufletul nostru

Angela Ribinciuc

Punctul de pornire al acestui articol îl constituie o mărturisire aparținând Mariei Magdalena Dănăilă, cântăreață de muzică folk, gălățeană. Maria iubește oamenii și face foarte simplu trierea lor.

Spune Maria: „Acesta e jobul oamenilor, să te judece, să te dezamăgească. Dar sunt atâția alții care îți pot umple inima de uimire și de bucurie. Exact ca atunci când cânti din prisma Muzeului de la Podu' Roșu din Herculane (unde Maria tocmai a susținut un recital – n.n.). Unii trec nepăsători. Sunt atât de acri și de zbârciți la suflet! Dar pe cât de acri sunt unii, pe atât de dulci sunt alții. E o chestiune de alegere pe care să îi pui la inimă. Cei acri sunt și așa foarte mici. Cei dulci sunt uriași. Și aleg să îi pun pe cei dulci la inimă. Nu de alta, dar am loc destul pentru ei. Îi urc la rang de prinți și prințese. Iar când se dovedesc a fi fost niște acri cu fațadă de dulci îi elimin simplu, să rămână așa cum aleg să fie ținuți minte”.

Foarte sănătoasă această tranșare. De ce să ne consumăm inutil pentru cei care nu merită să facă parte din viața noastră?

Întotdeauna e mai ușor de zis decât de aplicat. Viața ne aduce lângă tot felul de oameni. Cu unii mergem alături o bucată mai mare de drum, cu alții ne intersectăm mai puțin, iar cu alții foarte puțin. Atunci când avem parte de persoane acre și zbârcite la suflet, așa cum spune Maria, pe un segment mai mare din viața noastră, riscăm să începem să semănăm cu acele persoane.

Desigur, viața e o sumă de alegeri, unele mai importante, altele aparent mai puțin importante, dar, la final, ele ne dau un rezultat. Dacă nu suntem atenți la ceea ce alegem zi de zi, mai târziu, când conștientizăm rezultatul, degeaba încercăm să dăm vina pe alții pentru alegerile care ne-au aparținut.

Frank Outlaw spunea că trebuie să avem grijă ce gândim, pentru că gândurile devin cuvinte. Perfect adevărat. Un om cu gânduri frumoase nu va vorbi urât și nici nu se va răsti niciodată.

Apoi, trebuie să avem grijă ce spunem, pentru că, în timp, cuvintele noastre devin acțiuni. Dacă ne obișnuim să ne mobilizăm și să vorbim cu optimism despre ceea ce avem de făcut, împlinirile vin apoi firesc. Dacă ne plângem și oftăm și totul ni se pare greu, nu mai avem timp să acționăm și nici lucrurile nu mai vin să se lege în viața noastră. Rămânem cu văicăreala. Și cu regretul că ne-am născut.

Apoi trebuie să avem grijă ce și cum facem, pentru că acțiunile noastre devin, cu timpul, obiceiuri. De la micile acțiuni de zi cu zi, până la lucrurile cu adevărat importante, ceea ce alegem să NU facem (fumatul, de pildă!) nu are cum să ne afecteze. Și viceversa. Obiceiurile sănătoase ne vor da energie și poftă de viață.

Lucrurile pe care obișnuim să le facem, transformate în rutină devin componente ale caracterului nostru. Adică fundamentul fiecărei persoane.

Și mai spune același Frank Outlaw să ne urmărim caracterul, pentru că acesta devine destin.

Toate se leagă și dacă suntem atenți la gânduri, cuvinte, acțiuni, obiceiuri și caracter - atunci nu am avea de ce să ne plângem, la final, că destinul ne-a fost potrivit, cât timp alegerea fiecărei verigi din acest lanț al devenirii noastre ne-a aparținut.

Revenind la cei pe care alegem sau nu să îi păstrăm în sufletul nostru cred că este important să nu ne lăsăm influențați de cei acri și zbârciți la suflet, să nu-i lăsăm să stea prea mult lângă noi, să ne judece și să ne dezamăgească, pentru că, pe de o parte, nu vor putea primi din lumina noastră, atât timp cât ei au ales să fie așa, deci nu-i putem schimba, însă, pe de altă parte, ne pot secătui de energie și ne pot întuneca bucuria de a trăi.

Pe cei dulci merită să îi punem la inimă, pentru că oamenii buni încap, pentru ei este întotdeauna loc.

Viața e atât de scurtă și e păcat să o risipim cu persoane care nu merită și care nu ne merită!

Cu cât facem mai repede tranșarea lor, cu atât ne rămâne mai mult timp și mai multe de oferit celor cu care sufletul nostru rezonază.

În definitiv, fiecare om care trece prin viața noastră are dreptul de a alege cum vrea să fie ținut minte.

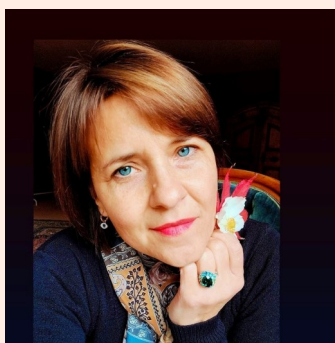

FILE DE VIAȚĂ

**„Data viitoare când te uiți în oglindă,
amintește-ți că nu ești doar carne și oase,
sau doar o colecție de celule și sinapse.
Ești o poezie, complicată și frumoasă,
complexă și simplă,
o lucrare în curs
care nu va fi niciodată terminată cu adevărat.
Și ca toate poeziile grozave,
ai puterea de a atinge inimile,
de a schimba mentalități,
de a lăsa o amprentă asupra lumii”.**

Jinoy Jose P. - scenarist și recenzor de cărți

Că de nu ar fi nu s-ar povesti

Luminița Popescu

Nu ne învață nimeni, niciodată, în nicio școală, că noi, în afară de trupul acesta văzut cu ochii, avem și un suflet pe care-l poți „vedea” doar cu inima.

Hălăduim prin lume ani, zeci de ani, neținând cont decât de nevoile celui dintâi.

Să avem umbrelă când plouă mărunț, să avem o sobă la care să ne încălzim mâinile, un cont în bancă cu care să ne plătim marfeturile, o casă în care să ne adăpostim de vreme rea, o livadă și-o grădină care să ne astâmpere foamea, un om de care să ne agățăm cumva, ca să fim și noi în rândul lumii...

Încet, încet, cădem în patima nimicului. Punem pe noi kilograme în plus, vicii ne înconjoară de peste tot. „Viața e grea”, stresul e mare, fiecare supraviețuiește cum poate: o țigară ne mai astâmpără neliniștea, un păhărel după muncă n-o fi foc, câteva sute sau mii de calorii în plus zilnic față de cât ne-ar fi necesar... lasă că nu mănânc din podul nimănui...

Apoi vine cumva ziua scadenței. Pe la 45 de ani te uiți în oglindă la tine cu jenă. Mă, da' parcă nu îmbătrânesc frumos! Colăceii ăștia când s-au adunat? Glezne umflate, dinții gălbui, limba crăpată, riduri adânci pe la ungherele ochilor, cumva îți miroase a putreziciune din gură deși nu ai măsele stricate. Vine de dinăuntru o duhoare de prea-plin și prea-mult și prea-înzadar, ceva ce te înspăimântă că o să simți și ceilalți la tine, așa că mesteci mult mentosane.

Dacă ai curaj și voință, dacă toate astea te-au scârbit îndeajuns încât să ieși din zona ta de confort, amăgitoare zonă!, te sustragi pentru o clipă din centrifuga nebună a lumii. Rezemat cu coatele pe pervazul călduț al omenirii, obosit de tot și de toate, începi să cotrobăi ÎN TINE.

S-ar putea să descoperi un copil speriat care nu vrea să-ți dea mâna. Ai răbdare, acela ești tu, rămas în dulcea copilărie. Dă-ți timp să îndrepti greșelile. Iartă-te pentru tot, ignoră tot ce te-ar putea supăra, repară-ți trupul, așa cum ai știut să și-l strici. Ești un norocos, dacă mai ai sănătate!

Trezvia sufletească e în zorii ei. Primește zorii aceștia ca pe o nouă șansă, ca pe un dar de la Dumnezeu. Lasă lumina să ajungă la copilul acela. Îmbrățișează-l în sfârșit, fă-te una cu el. Dacă se poticnește, spune-i încetșor că-l aștepti oricât are nevoie.

Regăsește-te cu bucurie fiindcă abia acum ești Acasă. Abia acum are loc Dumnezeu în odaia „de curat” a inimii tale.

Hai, suflete, primenește-te! Ai adunat roade bogate, trăiri adânci. Uplete hambarul, dăruiește în stânga și-n dreapta. Ai doar ceea ce ești, nu ceea ce deții.

Și nu uita: nu știi niciodată când e ultima dată.

Până la următoarea întâlnire, numai de bine, VARĂ!

Nu știu voi, dar eu simt că-și face bagajele deja!

Așa, în stilul ei șiret, asemenea cum vine, te trezești într-o dimineață și-o găsești hop-țop în fereastră, instalată gata, cu cățel, cu purcel.

Acum, aceleași trucuri, la care, ohooo, e tare pricepută, dar nici noi nu ne-am născut ieri și ne-am cam prins. E pe picior de ducă.

Face-un tăărăboi cu frunzele uscate, le împrăștie și de-a hura-n cap le dă toată noaptea, ca nu cumva să te plictisești în zori, când mai ai râde, mai ai plânge, privind la dezastrul din grădini.

Vreo două vorbe „de dulce” i-ai spune, de-ai ști că-i pasă (ce-ai avut cu para mea de-ai bușit-o cu burta de pământ, a??), inutil, însă, ea privește ghidușă în zări după alte meleaguri, precis știe următoarea destinație, dar se mai joacă oleacă cu noi, să nu ne plângem că și-a luat tălpășița brusc!

Oricum, tot brusc o să dispară, însă, după cum ziceam, încă se mai joacă.

Ne mai face cu ochiul, ne mai trimite câte o bezea aurie.

Drăguț din partea ei, cine să nu recunoască faptul că, în principiu, ea a fost și rămâne o doamnă.

Domnește încerc să mă port și eu cu ea.

Îmi strâng cuminte catrafusele - visurile noian, așteptările mormane, dorințele rămase la stadiul de embrion.

Nu-i bai, le înghesui în cutia sufletului, trag capacul ponosit și o ferec cu dibăcie. Bine. Bine de tot! Până la următoarea ei venire, nu am nimic să-i reproșez. Atât a putut, atât a făcut!

Poate, la vară,... mai mult!

PASIUNI

Creații hand-made

Doinița Tudorica

Panait Istrati

140 de ani de la naștere

“Căci bunătatea unui singur om este
cu mult mai puternică decât răutatea
miilor de oameni.
Răul pierе în aceeași clipă cu moartea
celui care l-a săvârșit,
binele continuă să-și reverse strălucirea
și după dispariția celui drept”.

Panait Istrati, Kyra Kyralina

10 august 1884 - 16 aprilie 1935

PAGINI DE CULTURĂ

**„Poezia: cele mai bune cuvinte
în cea mai bună ordine”
- Samuel Taylor Coleridge -**

RECENZIE PLINĂ DE DORURI

Sava Bogasiu

Membru al Uniunii Scriitorilor din România

Volumul de poezii **DORUL DE NORMALITATE „m-a uns la suflet”**, cum se spune în popor. Este cartea de vizită a autorului **Aurel Cârlig**, care s-a întrecut pe sine în arta poeziei.

Dânsul are de la bunul DUMNEZEU această harismă de a compune versuri într-un mod natural, spontan, iar aceste stihuri izvorăsc din sufletul lui plin de inspirație.

Poetul trăiește din plin nostalgia satului natal, Beceni, cu care s-a unit pe vecie: **„Măntorc voios în satul meu natal/ Iar sufletul mi-e plin de bucurie/ Privesc cu drag Slănicul de pe deal/ Și-mi amintesc de-a mea copilărie”** (Poezia **Beceni, satul meu natal**).

Mesajul acestui volum este îndemnul de a ne întoarce la normalitate, la naturalețea vieții de odinioară: **„Părinții noștri-n simplitatea lor/ Aveau pe masă strictul necesar,/ Păstrând tradiția străbunilor/ De care unii astăzi n-au habar./ Nu se-mbuibau cu scoici și caviar/ Nici cu brânzeturi de-alea franțuzești,/ Se mulțumeau cu ce primeau <în dar>/ Și se fereau de mesele <regești>”** (Poezia **Crăciun fără părinți**).

Aurel Cârlig, prin poezia sa „manifest”, ne insuflă dragostea lui față de patria noastră: **„Să știi că la noi în țară/ Chiar de-i viața mai amară,/ Sunt și oameni învățați,/ Și harnici și educați”** (Poezia **Deștept, dar plecat în altă țară**).

Cea mai mare neliniște din sufletul nostru este dorul de țară, de locurile natale, de bune și de universul copilăriei noastre: **„Chiar dacă pleci în lumea mare/ Și crezi că de nimic nu-ți pasă,/ Când ești cuprins de-nsingurare/ Te-apucă dorul de-a ta casă/ Fiind plecat cât mai departe/ Zile întregi și nopți printre străini,/ Când inima-ți puternic bate/ Te cheamă ale tale rădăcini”** (Poezia **Departa de casă**).

Chemarea poetului este să stea de veghe pentru binele cetății, când apar inamici, când vin hoții și lucrurile o iau razna, după cum citim în poeziile sale pline de revoltă: **„Părerii tematice”, „Economie versus sărăcie”, „Furt mascat prin licitație”, „Nepăsare și prostie”, „Fără demnitate”** etc.

Cartea de versuri **„Dorul de normalitate”**, semnată de Aurel Cârlig, are și o notă de optimism, de încredere în bunul DUMNEZEU și în forța iubirii, care ne poate tămădui și izbăvi de aceste pericole: **„În lumea asta zbruciumată și cu oameni rătăciți/ Vine de la Domnu'-ndemnul nu-ncetați să vă iubiți/ Iubirea vindecă totul, este hrana sufletească/ Ce-i face mai buni pe oameni, fără să se mai urască...”** (Poezia **Iubirea vindecă**).

Ce bucurie că am putut lectura acest volum de poezii de mare actualitate!

Ion Zimbru

Membru al Uniunii Scriitorilor din România

DOUĂ DUHURI

[de/spre Mama]

Cu duhul BLÂNDEȚII mi-a dat învățare/ de BUNE și CARTE,
Cu duhul NUIELEI mi-a dat dezvoltare/ de RELE și MOARTE!

Mi-a dat învățare să merg și să tac/ prin sfinte zăpodii,
că numai așa m-oi putea dezvăța/ de silă și dodii!
Să merg și s-aud cum suie la Cer,/ cântând, ciocârlia,
că numai așa (m)-oi putea strădui/ să-nvăț România!
S-aud cum se face (în floare de câmp)/ rostire de greier,
că numai așa voi simți că visez/ pe Cer cum cutreier!
S-ascult cum se zbate ca pasărea-n cuib/ o viață în atrii,
că numai așa voi putea să învăț/ că am două Patrii:
o parte-n Cer și o patrie-n Lut,/ n-aceeași Secundă,
legate-ntre ele cu-n singur Sărut/ și-o singură Nuntă!

Cu duhul NUIELEI mi-a dat dezvoltare/ de RELE și MOARTE,
Cu duhul blândeții mi-a dat învățare/ de BUNE și CARTE!

LECȚIE de IARNĂ cu MIRESE și PÂINE

(pentru Delia Jugănaru – Respect!)

Ninge cu mirese, Doamne,/ Dinspre Nord și dinspre Gară,
iar eu nu pot să fiu mire,/ sunt mărunț și-mi este frică
nu cumva să se destrame/ Vraja asta legendară,
care-mi clocotește-n fire/ și-n tot trupul mă furnică!

Și mă duce hăt departe,/ într-un Rai și într-o Nuntă,
unde vine toată lumea/ să se-ncânte și să vadă
cum că sufletul meu tandru/ din făptura mea mărunț
e un om picat din Ceruri,/ e un Mire de zăpadă!

Ninge cu mirese, ninge/ fără dor și fără poate,
dinspre Nord și dinspre Gară/ ninge, Doamne, cu mirese,
iar eu merg și merg întruna.../ ce frumos și cum(se)cade
se pogoară dinspre nouri/ mii de-atingeri pe-nțelese!

Mii și mii de mâini întinse/ într-o sfântă Alintare
mă îndeamnă la Păcatul/ de a crede că sunt Mare,
mult mai mare și mai hâtru/ decât făt-frumos din basme,
într-această Feerie/ cu puzderii de fantasme,
într-această întâmplare/ multă și paradoxală,
dată pentru mine, parcă,/ să învăț că Niciodată
n-am să scap de tot ce-nseamnă/ Vis și Căutare, Școală
ș-aplecare spre cuvântul/ Dumnezeu – Mamă și Tată!

Mii și mii de voci mă cheamă/ să ne-așternem peste vale,
peste deal, peste zăpodii,/ peste culmi și peste zare,
să ne-așternem peste timpul/ strașnic al Măriei – Sale,
Grâul... grâul de sub brazdă,/ grâul cel fără de care
am scânci Aria Foamei/ toată viața, lungă, scurtă,
am vâri Războiu-n Pace/ pentr-o țandără de Turtă,
ne-am ucide fără milă,/ pentr-o țără de Făină,
și am crede cum că nimeni,/ nimeni n-are nici o Vină!

Merg și merg și merg întruna.../ Grâul parcă mă aude
și mă spune la mirese/ că mi-i Gândul cumsecade,
că mi-s nemaiauzite/ și că mi-s nemaivăzute
toate Visurile mele/ despre Pâinea cea de toate
zilele... și că sunt gata/ să țin cald pe Arătură,
nu cumva să-nghețe bobul/ Azimelor viitoare,
că sunt mic, dar pot fi Mire,/ cu asupra de măsură,
căci rostesc Dumnezeire,/ Rost și Milă și Mirare!

Ninge cu mirese, Doamne,/ dinspre Nord și dinspre Gară,
dinspre unde vine Tata/ cu o Pâine-n mâna Stângă
și c-o Cruce-n mâna Dreaptă!.../ Doamne, ce frumos e-afară,
cât de Sfântă-mi este Calea/ trecătoare chiar pe lângă
ceastă-ntindere Adâncă/ și Înaltă, care-ascunde
Viață-n Fire Fermecate,/ Multe, Scumpe și Fecunde!

Pamflet în versuri

CĂZĂTURĂ PERICULOASĂ

(autodenunț)

Sunt căzătură, fac zbierare/ oricum și-oriunde m-aș afla,
și nu dau samă nimănuia:/ jur pe nemernicia mea!
Sunt un poltron-lumpen pe care-l/ doare la bască și-l mai doare
și-n cucurig de împrējuru-i/ cu nas subtil la comportare!

Sunt un tigoare plin de sine,/ fac alergie la respect,
mă dau rotund, pătrat, tectonic/ - n-am predicat și subiect
decât să caut panaramă/ mereu, chiar unde nu se poate,
și să mă laud cu prostie/ și iresponsabilitate!

Sunt un sperjur cum e și mama/ și tata și tot neamul meu
analfabet, n-am nici o treabă/ cu nici un zeu sau dumnezeu,
n-am țară, patrie, candoare,/ nu vreau nici liniște, nici pace
când toată stirpea mea zăludă/ se strâmbă, urlă, scui pă, rage
și-și pune rapănul pe ziduri,/ pe garduri și pereți, și-și duce
grandomania până-n capăt/ și până dincolo de cruce,
prășește spiritul de turmă,/ cultivă hoți la drumul mare,
(s)pune minciuna-n fruntea mesei/ și mesei în destrăbălare!

Sunt căzătură, fac țipare,/ zgomot, scandal și prozeți,
și nu dau nici o socoteală.../ și cred c-ar trebui să știți
că eu și cei ca mine facem/ și lege și fărădelege:
noi – sicofanți și sicofante,/ noi cepelegi și cepelege –
noi – aiuriți și aiurite,/ aiuritori și-aiuritoare –
minți stafidite, minți hulpave,/ minți sterpe și distrugătoare,
analfabeți și-analfabete/ cu portofolii și-aroganță –
noi – cei ce-am pus patriei voastre/ otrăvuri și rahat pe clanță,
cei ce-am lăsat-o fără calciu/ și la cheremul mârșăviei,
la mâna unor samavolnici/ libidinoși, cei care gliei
i-am supt și vloga și nădejdea,/ i-am sfărâmat oasele toate,
i-am pus ștampilă și sigiliu/ pe vis și pe eternitate –
noi – toți cei care am vândut-o/ unor străini de judecată
ș-am hărtănit-o ș-am zvărlit-o/ la câini, bucată cu bucată –
noi – căzături periculoase,/ nesimțitori cu ceafă lată,
păduchi înfiți în fruntea mesei/ și-a mesei în degradingoladă!

Cu toată „dragostea”

SONETE

Gabriel N. GHERBĂLUȚA

am căutat cuvântul și încă îl mai caut
cuvânt duios sau tandru, mângăietor sau rece
ușor cum adierea de vânt ce suflă-n flaut
sau susurul albasiru de fluviu care trece

am căutat silaba să întregesc cuvântul
care să mă zidească-n sonetul ideal
am cununat cu vorba și luna cu pământul
punând-o cu sonetul sus pe un piedestal

de ani buni îi port balna / o potrivesc pe trup
bătrâne will, de-o viață la tine mă închin
din funul gros al ceții cuvânt încerc să rup
cuvânt sfârșit cu harul unui pahar cu vin

am căutat cuvântul, și am găsit sonetul
nu l-am găsit deodată - încetul cu încetul

SONETE IV (Omul/Pasăre)

Gabriel N. Gherbăluță

Gabriel N.
Gherbăluță

SONETE IV
(Omul/Pasăre)

Gabriel N. Gherbăluță

Din volumul SONETE IV (Omul/Pasăre)
publicat la Editura Pontos din Chișinău, în 2023

sonetul trandafirului

ce e un trandafir, o simplă floare.
o lacrimă pe-obrazul unui înger,
un „iartă-mă” în loc de „nu mă doare”,
sau pansament pe răni din care sânger?

în trandafir te-ai transformat și doare
căci țepii lungi mi s-au înfipt în mână,
un paradox - cum să te doară-o floare
din care tu făcut-ai o stăpână?

ce e un trandafir, o poezie
un miros de silabe parfumate,
scrisoare pe care-un poet o scrie
din timpuri din trecut de mult uitate?

ce e un trandafir? el este viața
un Dumnezeu ce râde dimineața

sonetul luminii născute din întuneric

pe mal de fluviu doarme-acum orașul
și pescărușii toți au adormit
a adormit la vâsle și luntrașul
orașul tot îmi pare părăsit

o umbră mare și o umbră mică
pe unda apei dusă în aval
galbenă luna își ascunde frică
prin sălcii aplecate de la mal

pustiul e totul nu găsesc lumina
și nici pe tine nu te regăsesc
vreau să împart cu luna vina
pre limba ei cu tine să grăiesc

lumino, tu, te naști din mal de apă
din noapte fă, o zi ca să înceapă

sonetul regelui pește

e fluviul meu, a-mbrățișat orașul
cu stol de pescăruși și vrăbii
pe unda lui își caută făgașul
de secole bătrânele corăbii

regele pește leapădă silabe
din care vor apare poezii
cu versuri încărcate cu podoabe
și tu podoabă lui de vrei să-i fii

îmbrățișez orașul și poezul
și pescărușii și păduri de plopi
de vei căta-n sonet vei găsi miezul
chiar dacă-i sfărâmat în mai mulți stropi

regele pește ne-a abandonat
stă de-unul singur la el în palat

sonetul săpătorului în cuvânt

am săpat silaba să găsec lumină
care să te scrie într-o poezie
diamant ce-l caut e pe mâna-ți fină
dacă-i pentru tine ție să îți fie

un buchet de vorbe am strâns pentru tine
puse greu în strofe pentru un sonet
te-ntrebi - de-i iubire oare cât mai ține,
cât pașii de dans dintr-un menuet?

am găsit lumina, am pierdut cuvântul
soarele de iarnă l-a făcut un sloi
stă acolo-n stradă și îl bate vântul
stă acolo-n stradă, ne-așteaptă pe noi?

din cuvinte simple te pictez pe cer
ascund luna-n nouri – eu rămân stingher

sonetul timpului trecut

timpul meu se prelinge din secundă-n secunde
înc-un pic și dispar într-un nor de nimic
adevăruil îl caut dară mi se ascunde
renunțăm - asta-ți spun - căci nu vreau să îl stric

răscolim mări și țări dup-acel adevăr
il găsim dar orbii trecem pe lângă el
un adam și o evă - am mușcat dintr-un măr
și Iisus e-ntr-un staul încălzit de un miel

viața toată-i un joc și câștigă cel tare
ai ca miză sau țel o ruletă rusească
glonțul e sau nu e, asta e o-ntrebare
dacă poți sau nu poți ca să îți reușească

timpul nostru se scurge într-un nor gros de fum
am ajuns din păcate la un capăt de drum

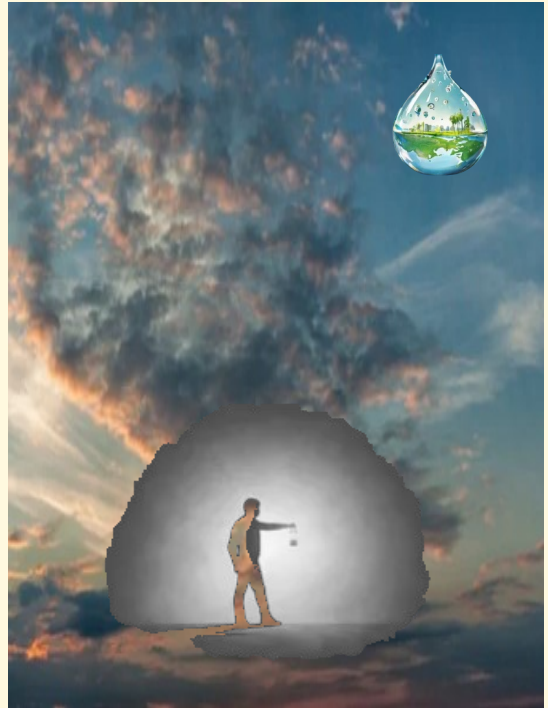
sonetul cerului de deasupra

ești stropul viu de apă ce-mi amăgește sete
frântură de lumină născută-n întuneric
la tine vine vântul să-ți unduie prin plete
fragment ascuns de astăzi dint-un alt cod numeric

citat din algoritmul savantei îndoieli
te risipești o clipă în pagina de carte
ce naște din odihnă sfârșește-n oboseli
așa spun filosofii în pagina de carte

lumina mea pierdută ai rătăcit cărarea
lui unu și cu unu/nu vor mai face doi
nu se mai vede țărnul, a dispărut și marea
degeaba cerșim apa, noi interziși la ploii

să-ți spun? este degeaba! respir, dar nu trăiesc
pe ceru-mi de deasupra cruci de mormânt îmi cresc

sonetul stelei rămase fără raze

steaua trimite raza în geam
nu mă atinge, rămâne afară
mână întins-am, nu pot s-o am
frig o ucide seară de seară

fluviul îngheață la mal de oraș
gonesc secunde/galop nebunesc
chronos ne minte ca un borfaș
zânele bune nu ne iubesc

am rătăcit prin ceață și fum
clovni împărțind doar iubire și ură
fără să știm ce să facem și cum
punem din nou un lacăt la gură

steaua trimite un bun rămas
încremenit, nu mai fac niciun pas.

Dialoguri neconvenționale

Ion AVRAM

- Bună ziua, doamnă!
- Domnișoară, nu doamnă, vă rog!
- Scuzați, vă rog, domnișoară. Da' n-aveam de unde să știu...
- Vezi la mine vreo verighetă?
- Nu, da' poate n-ai bani, maică...
- Nu te privește pe dumneata banii mei!
- Scuzați, vă rog! Nu vă supărați!
- Ce doriți?
- Am un tei, maică. Mi-a intrat sub casă... M-auziți?
- V-aud.
- Scriați, și credeam...
- Ce? Că, dacă scriu, nu mai aud?... Aud. Mai departe!
- ... Pătrund rădăcinile sub casă și-mi crapă pereții...
- Care rădăcini?
- Rădăcinile teiului... Ați spus c-auziți și când scrieți!
- Te rog să nu fii obraznică!
- Scuzați, vă rog!
- Mai departe!
- Mai departe... Da', mai departe, când plouă, apa intră în casă și-mi umflă parchetul... Ca să nu mai vorbim de igrasie... Că-mi miroase toată casa a mucegai.
- Și ce treabă am eu cu mucegaiul dumatăle?
- Păi, cum v-am spus... de la tei. Că-i prea aproape de casă și pătrund rădăcinile sub pereți, care crapă și intră apa de la ploaie.
- Nu-i treaba mea. Avem expert în tei... Cu el trebuie să discutați.
- Și unde-l gădesc, maică?
- Nu-l găsiți.
- Dar, ați spus că aveți!
- Avem, da' nu-l găsiți, că-i în concediu...
- Și eu ce fac? E urgență! Că vin să-mi repara casa și trebuie tăiat teiul. N-ați putea să-mi dați dumneavoastră o hârtie să-l tai?
- Eu nu sunt expert în tei. V-am spus! Avem coleg expert în tei.
- Știu, maică, mi-ați spus, da' în concediu...
- Dacă știi, ce mai vrei?
- Doamnă, e urgență, că vin să-mi repara...
- Domnișoară, nu doamnă, v-am rugat!
- Scuzați, vă rog, domnișoară! Și eu ce fac?
- Așteptați!

- Ce s-aștept?
- Să vină expertul din concediu.
- Și când vine?
- Nu știu, nu-i treaba mea.
- Vai, maică! Și eu ce fac? La bătrânețile mele, abia mă mai mișc. Ar fi venit băiatul meu, da' tocmai la București, și nu poate scăpa, că lucrează mult la „Menestrel” ...
- La Minister?
- Da, maică. Așa-i pe-acolo, pe la București, se lucrează mult... A telefonat că nu poate veni până la concediu. Așa că am venit eu. Mi-a spus secretara să vin la dumneavoastră, ultima ușă pe dreapta... Vă rog să mă iertați pentru deranj!
- Care deranj? Nu-i nici un deranj, doamnă! Da', de ce nu stați pe scaun? Luați loc, vă rog!
- Nu stau, maică. E urgență, că vin muncitorii să repare, și n-am acte de tăiat teiul.

- Care tei?
- Teiul de care v-am spus. Este prea aproape de casă și-i pătrund rădăcinile, de-mi crapă pereții și intră apa de la ploaie, de-mi putrezește parchetul și-mi face și igrasie, de-mi miroase toată casa a mucegai.
- Trebuie tăiat.
- Știu, maică, da' n-am hârtie să-l tai...
- Vă dau eu o hârtie. Asta-i o problemă? Ai buletinul la dumneata?
- Am, maică. Poftim! Da', nu-i mai bine să mai așteptăm?
- Ce s-așteptăm?
- Expertul.
- Care expert?
- Expertul în tei... din concediu...
- În caz de forță majoră, toți suntem experți.
- Suntem, maică, da' să n-avem necazuri cu legea. Mai bine, s-așteptăm expertul.
- Nu mai așteptăm pe nimeni! Crapă pereții? Crapă. Intră apa-n casă? Intră. Putrezește parchetul? Putrezește. Clar: forță majoră. Trebuie tăiat! Ce tot atâția experți?! Să scriem hârtia! Așa... Se aprobă tăierea unui tei din strada... așa, numărul... așa, pe numele... așa... Semnăm... Ștampilăm... Gata! Iată, aprobarea! Puteți tăia liniștită teiul.
- Mulțumesc, maică! Dumnezeu să-ți dea sănătate!
- La ce minister ziceați că lucrează băiatul dumneavoastră?
- La București, maică, la „Menestrel” S.R.L. Face viori și cobze.

Ion AVRAM

- Cică, de mâine vine apa caldă.
- I-auzi!
- Scrie-n ziar. Uite, aici!
- Golăanii.
- Îți dai seama? Cada plină ochi, și tu să stai în apă fierbinte, până ți se moaie toate oasele... Ei, ce zici?
- Dă-i în p... mă-sii!
- Ce tot scrii acolo? Ia, ascultă aici: *leul s-a depreciat cu aproape șaișpe la sută...*
- Stai calm!
- Hopa! Fii atent: *ca să faci sex în spațiul cosmic, trebuiești trei persoane: două, pentru... așa și una, ca să-i țină, să nu plutească.* Ha, ha, ha! Ce zici?
- Măgării.
- *...un polițist rus, beat, a ucis trei persoane, în urma unui schimb de focuri...*
- Vezi-ți, bă, de treabă!
- Ești un tâmpit! Un idiot de birocrat tâmpit. Mai exact – un bou.
- Huțupani.
- Uite aici: *Belfast. Noi ciocniri între catolici și protestanți. Sau: Președintele Chinei a început o vizită în Coreea de Nord... Sau: România – singura țară care nu îndeplinește criteriul economic pentru aderarea la Uniunea Europeană...*
- Dă-i în p... mă-sii!
- Ignorant! Incult! Dobitoc! Bou, cum am spus.
- Măgării.
- Da' de asta, ce zici? *Douăzeci de polițiști și jandarmi ciomăgiți de angajați ai discotecii Copacabana din Mamaia...* Uite, aici: *Cristian Barnard, pionierul transplantului cardiac, mort în urma unui atac de cord...* Ironia sorții... Îți dai seama?...
- Vezi-ți, bă, de treabă!
- Fii atent: *tutunul românesc – unul din marile jafuri postdecembriste...*
- Golăanii.
- *...Cărți vechi din Patrimoniul Cultural Național găsite, la graniță, în bagajele unor turiști... O dietă carnată crește riscul apariției cancerului... Poetul Mircea Dinescu a inaugurat primul port cultural din lume... Grajdul de animale transformat în palat... Spre cultură prin agricultură...*
- I-auzi!
- Fii atent: *ministerul finanțelor publice ne pregătește ceva. Printre modificările propuse se află și mărirea taxelor la unele bunuri, considerate de lux. Pe primul loc – telefoanele mobile și iahturile.*
- Golăneală.
- Idiotul idioților, scăpat din brațe la naștere, bătut în cap de soare, boul boilor de birocrat tâmpit ce ești!

FLUVIUL DE PIATRĂ

- fragment -

Ion AVRAM

La Secția 1 de Poliție, comisarul Caraman, care se ocupă de cazul Manase Gradea, este într-o ședință. Prin ghișeu, ofițerul de serviciu îl invită într-o sală de așteptare alăturată și-i spune că-l va anunța pe comisar când se va termina ședința. Sala are mai multe bănci și mese lungi de lemn aliniat unele după altele pe două șiruri, cu un culoar printre ele. Se așează pe o bancă, privindu-și ceasul. Încăperea are o ferăstră cu gratii metalice prin care se vede curtea secției, strada și, undeva, dincolo de stradă - parcul. Cu tei, ulmi și castani. Trec douăzeci, treizeci de minute. Așteptarea îl sâcăie și-l obosește. Își reazemă capul pe brațe.

Adoarme instantaneu și visează că este în curtea părintească, seara, sub streășina casei, cu o rachetă de tenis de câmp în mână. Mai încolo, prin grădină, pe sub nucul cel mare, sora mai mică – și ea, cu o rachetă în mână – lovește niște mingi galbene. Fiecare minge țâșnește din rachetă, drept în sus, printre frunzele nucului și cade prin grădină prefăcută în ceapă. Sub streășină sunt două rânduri de găuri tăiate rotund în scândură – pentru cuiburi de porumbei. De la marginea streășinei, cade un șorț de tablă să protejeze împotriva pisicilor. Privește cum sora mai mică lovește minge după minge și se miră cum acestea cad prin grădină prefăcute în ceapă. În cădere, foile se desfac și plutesc strălucind ca niște fluturi. Foșș, foșș! – se aud mingile prin nuc. Pare o seară veșnică. Este după apus și se miră cum strălucesc de la sine frunzele de ceapă plutind prin aerul verzui. Simte o neașteptare încremenită în ea însăși. Neașteptarea niciunei așteptări, parcă. Și – foșș, foșș! – fac mingile prin nuc. Deodată, vede vulturul cu aripi aurii. Cum coboară și se rotește, planând domestic în jurul capului său. Frumos vultur!, visează că gândește, în timp ce vulturul se rotește din ce în ce mai strâns și mai razant. Îl cuprinde panica și furia. Ridică racheta și lovește vulturul. Aripile se zburlesc agitate. Apoi, îl lovește peste clonț. O dată, de două ori, de trei ori. Speriat, vulturul se refugiază sub streășină. Bagă racheta sub tablă și-l lovește, și-l strivește, până când vulturul cade. Se apleacă să-l privească așa, doborât la picioarele sale, cu aripile frânte. Și-atunci, vede clonțul. Este albastru și supărat. Închis într-o tristețe împietrită. O părere de rău îl bântuie deodată. Aripile tremură zgribulite, scuturându-i pulbere aurie peste față, peste suflet. Tristețea clonțului îl năpădește:

- Întristatule vulture, supăratule vulture, omorâtu-te-am, doborâtu-te-am!

Cuvintele vin singure de-a-ndoaselea. Și nu se miră. Cu degetele poleite, îi mângâie aripile. Tot mai albastru, clonțul se lasă pe o parte și parcă adoarme, și parcă moare – așa, numai el, clonțul. Și se miră: Ca și cum clonțul ar fi fost una și tot restul vulturelui – alta. Ca și cum clonțul, întristarea lui, ar fi fost însăși vorbele nerostite ale vulturelui. Se ridică agitat:

- Doborâtu-ți-ai vulturele, omule, ce-ai făcut? Omorâtu-ți-ai vulturele!

Disperarea îi descremenește deodată neașteptarea aceea, când vede cum clonțul se deschide larg și repetat.

- Nu muri, vulture al meu, nu muri! Aleargă să aducă apă, să-l stropească.

Când se întoarce, nu mai găsește vulturul și gândește că, poate, și-a revenit, s-a ridicat și a zburat. Și se bucură.

Apoi, apare tatăl său. Îi spune ce s-a întâmplat și tatăl său îl întreabă:

- Cum ziceai că avea clonțul?

- Albastru.

- O fi fost vulturică, de asta. Daaa... Sigur, era vulturică, dacă zici că avea și aripile aurite. Și, dacă era vulturică, ce-ai făcut?! Doborâtu-ți-ai vulturica, nepricopsitul!

Și el nu se miră că de ce și el, tatăl, vorbește de-a-ndoaselea. Și tot privește cerul serii aceleia veșnice, să-și vadă, să-și găsească vulturul.

- N-o mai căuta, că doborâtu-o-ai, omorâtu-o-ai, cum ți-am spus!

Nedumerit și furios, îl privește pe tatăl său și-i strigă:

- Poate, nu omorâtu-l-am! Poate, nu doborâtu-l-am! Poate, ridicatu-s-a! Poate, zburat-a!

De-a-ndoaselea vin cuvintele. Singure. Și nu se miră. Știe că, așadeandoaselea, cuvintele sunt însușiclonțulalbastru al vulturului, tristețea, supărarea lui și că, atâta timp cât vor veni așa, de-a-ndoaselea, nu este mort, și se bucură și strigă cu înverșunare tatălui său:

- Nu doborâtu-l-am, nu omorâtu-l-am!

- Ți-am spus, doar, că era vulturică! Dacă avea clonțul albastru și aripi aurii, sigur era vulturică... Vulturica ta! Și tu doborâtu-o-ai, omorâtu-o-ai!

- Nu doborâtu-l-am, nu omorâtu-l-am! Ridicatu-s-a! Zburatu-a! Ridicatu-te-ai, întristatule, al meu vulture! Zburatu-ai! Dusu-te-ai!, repetă, dansând.

Tatăl său vrea să-l lovească. El se ferește și racheta lovește în ulucul casei și-n zbârnâitul de tablă se trezește auzindu-l pe ofițerul de serviciu deschizând ușa metalică a încăperii și anunțându-l că s-a terminat ședința și că este așteptat de comisarul Caraman, la camera 31 și închide ușa cu zgomotul acela zbârnâitor. Zâmbește privind printre gratii pe fereastră. Pe cerul înalt, undeva, pe deasupra plopilor, teilor și castanilor, un nor se îndepărtează singur.

- Visatu-te-am, vulture al meu! Întâlnitu-ne-am!

